

Trond og Kristin Lereng, Ryaveien 85, 2740 Roa - Mob. 99289936 tiurheimen@hotmail.com
www.tiurheimen.com

Desember, minus 10 grader, og mine hjemlige jaktmarker er kledd i hvitt. Den sparsommelig vintersola har kjempet seg opp på himmelen, og det blinker vakkert i tusenvis av iskrystaller der jeg sitter og småhutrer ved tyribålet. Skogsfuglen er ikke akkurat lett å komme innpå på denne tiden av året. Men i dag var vi heldige, vi klarte å lure ei brunspraglet orrhøne, som nå ligger i sekken.

Vinterfugl

Vi gikk opp ei bratt li, og fortsatte bortetter noen fururabber. Bikkja gjorde fine utslag, og var veldig forsiktig. Joda, hun visste nok at vinterfuglen var lett. Så skjer det som alle jegere venter på, bikkja markerer, blir lav i gangen, stivner, og så stand! Hun kikker bakover for å sjekke om jeg er med. Vi veksler blikk, og hun slipper seg ned i vinden for deretter og gjøre en bue mot meg igjen. Dette har hun lært av erfaring, for går hun rett på blir det lett støkk. Jeg venter i åndeløs spenning, og med ett blir det helt stille. Sikring av, - ja! – kom me`n! Orrhøna kommer rett mot meg, og da skuddet braker løs gjør hun et kast på seg. Jeg ser at hun seiler et godt stykke før hun faller livløs ned i lyngen. Ja, ja Bess, så smilte jaktlykken til oss i dag også da, sier jeg og stryker den ivrige Gordonsetteren over hue. Bikkja får ordre om å leite etter fuglen, og etter ei stund påviser hun den. I slikt terreng hadde jeg aldri funnet fuglen uten hund. Jeg kan glad og fornøyd legge ei vakker orrhøne i sekken. Samtidig er det også litt vemodig å tenke på at aldri mer skal hun delta i vårens flotteste skuespill. Aldri mer skal hanene kjempe om hennes gunst på spillplassen. Men det var et fint fuglearbeid, og da fortjener vi den! Nei, varmen er visst i ferd med å dø ut. Det er på tide å komme seg hjemover. På turen tilbake tenker jeg på alle de fine og spennende opplevelsene vi hadde tidligere i høst. I september, da skogsfuglen er langt mer samarbeidsvillig.

Orrhaner

Vi parkerer på skogsbilveien like ved en kolle. Jeg visste fra før av at det var godt med orrfugl helt nede fra veien og oppover mot toppen. Og enda lenger innover, i gammelskogen, pleier vi og møte en og annen storfugl. Ei svart bikkje, yr av glede, hopper ut av bilen. Hagla lades, og bikkja slippes. Bare 7 – 8 meter inne i skogkanten finner hun orrfuglmøkk. Full av forventninger rusler jeg sakte oppover lia. Det er mye blåbær, og rognbærtrea bugner av knallrøde bær. Bikkja søker ivrig på begge sider av marsjretningen, og etter et kvartes tid blir hun borte. Jeg prøver å se henne inne mellom de tette unggranene, men forgjeves. Tida går, og jeg begynner og bli litt småirritert. Hvor har nå bikkjefanten gjort av seg? Men plutselig ser jeg henne, en svart dirrende rygg inne i tjukkeste skauen. Jommen hadde hun stått i stand i nesten 25 minutter! Hun snur på hue, og får ordre om å avansere. Vi smyger oss fremover, side om side. Bikkja stille som en ånd, over rotvelter, under greiner, men så var det meg da. Ikke fullt så stille nei! Og så, etter ca. 100 meter fester hun en stilfull stand. Jeg går litt på nedsia av bikkja ettersom skogsfuglen nesten alltid kaster seg nedover. Ja! – bikkja skyter frem, og opp kommer to orrhaner. Jeg ser den ene i ei glenne, og en tolvner flerrer stillheten. Skogens vakreste fugl ligger død inne under ei skjørtetgran. Den er et flott syn med sin blåsvarte fjærdrakt og blodrøde kam. Vi tar oss en feminutter før vi går videre

Trond og Kristin Lereng, Ryaveien 85, 2740 Roa - Mob. 99289936 tiurheimen@hotmail.com
www.tiurheimen.com

oppover. Og, som jeg tenkte, her er det mer fugl. Bess finner igjen beitefot, og nøster den opp til hun spikrer fuglen i en flott stand. Plutselig går enda en orrhane opp. Jeg kaster meg rundt, brøler dekk, og får inn et sideskudd. Bikkja påviser blåhanen og sekken blir behagelig tyngre av fugl nummer to.

Bess rapporterer røy

Da vi kommer opp på toppen er klokka midt på dagen, og det er tid for et par timers pause. Jeg rasker sammen feit tyrived, og gjør opp varme. Flesk og pølser steikes mens Bess krøller seg sammen i lyngen. Selv ligger jeg på granbarseng. Kan man ha det noe bedre? Nei, jeg har visst slumret en stund, og det er på tide og komme seg videre. Jeg får holde halvt venstre bortover, for på den andre sida har allmenningens grådige skogsmaskiner rasert det som er av gammelskog. Vi kommer snart til et kupert område. Terrenget veksler mellom myrdrag, furukoller og skråninger kledd med feit blåbærlyng. Storfuglens rike! En skikkelig trollskog som tatt rett ut av eventyret. Man føler seg liksom så underlig liten her inne. Bess finner snart mye beitefot, og etter en times tid blir hun borte. Jeg venter en god stund før jeg plystrer forsiktig. Så, med ett er hun der. Hun piper og hopper opp på meg, for så og dra tilbake der hun kom i fra. Dette må være rapport tenker jeg, og beiner etter. Oppe i ei bratt li blir bikkja helt stille. Jeg lister meg etter, og får øye på ei litt merkelig rot som stikker opp av lyngen. Men plutselig leer rota på hue, og før jeg får sukk for meg kaster rota, som nå er blitt ei spill levende røy, seg utfor skråningen og forsvinner. Mildt sagt irritert setter jeg meg på en stubbe, og får et blick i fra bikkja som sier: "At du aldri kan gjøre dette riktig." Jeg prøver og trøste meg med at det var brunfugl, og de lønner det seg å spare. Men det skurrer litt likevel. Vel, vel vi snur og jakter oss nedover mot bilen igjen. Jeg hører et par tiurer som braker nedover lia, men noen flere skuddsjanser blir det ikke. Jeg hadde nok sløst bort sjansen på storfugl den dagen.

Trond Lereng